

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618010508
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2618010508.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému H. M., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného H. M. a poškodenej G. Y. proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 11.11.2019 pod sp. zn. 1T/90/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.06.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného H. M., nar. XX.XX.XXXX a poškodenej G. Y., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd I. stupňa obžalovaného H. M. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona v znení účinnom do 31.07.2019 (ďalej len „Trestného zákona“), na tom skutkovom základe, že

obžalovaný H. M., v čase približne od 08:30 až do 09:00, dňa 20.10.2016, počas návštevy v rodinnom dome č. XXX/XX na ulici X. J. v meste Y.-R. využil nepozornosti poškodenej G. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. J. XXX/XX, Y.-R. a z kabelky, ktorá sa nachádzala na vešiaku v chodbe uvedeného rodinného domu, odcudzil obálku s finančnou hotovosťou vo výške 13 000 €, čím spôsobil G. Y.kodu vo výške 13 000 €.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 16 /šestnásť/ mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. prvostupňový súd obžalovaného pre výkon nepodmienečného trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaného zaviazal nahradiť poškodenej G. Y., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom Y.-R., X. J. XXX/XX, škodu vo výške 13.000,- €.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 315-331 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný H. M. i poškodená G. Y..

Okresný prokurátor odvolanie nepodal.

Obžalovaný následne zdôvodnil odvolanie osobitnými písomnými podaniami tak sám, ako i prostredníctvom svojho obhajcu.

Poškodená taktiež doručila súdu písomné zdôvodnenie odvolania.

Obhajca obžalovaného Mgr. Milan Trylč, PhD., v písomných dôvodoch odvolania (č. I. 341-345) uviedol, že rozsudok prvého stupňa napáda vo výroku o vine a treste, ako i vo výroku o náhrade škody, pričom tento (rozsudok) považuje za nepreskúmateľný z hľadiska jeho odôvodnenia ako i nesprávneho a nedostatočného vyhodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Vina obžalovanému bola ustálená výhradne na výpovediach poškodenej G. Y. a svedkov Y. a O., ktorí sú vzájomnými rodinnými príslušníkmi, pričom je zrejmé, že títo majú dôvod vypovedať zhodne, obžalovaný počas konania opakovane poukazoval na prípadný motív konania rodiny Y. proti jeho osobe. V celom trestnom konaní nebol produkovaný žiadny iný dôkaz, ktorý by ho z predmetného skutku usvedčoval. Už v prípravnom konaní bolo porušené právo obžalovaného na spravodlivý proces a právo na obhajobu, keď nebolo obžalovanému a obhajobe vyhovené z hľadiska ich návrhov na vykonanie dokazovania (požadované kamerové záznamy, lokácie mobilných telefónov, kamerové záznamy, záznamy z údajne zničeného PC...) a to v čase, keď ich vykonaniu nebránila žiadna skutočnosť, pričom stíhaný skutok mohol byť objasnený nad všetku pochybnosť. Nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal s faktom, že aký by mal obžalovaný dôvod potvrdzovať poškodenej (svedkyňi O.) prevzatie finančnej sumy vo výške 13.000 Eur. Nelogickým by v prípade spáchania skutku bolo aj následné zaplatenie výživného svedkyne O. za obžalovaného, oneskorené nahlásenie skutku OČTK a pod.

Ďalej v dôvodoch odvolania poukazoval na rozpory vo výpovediach poškodenej, svedka Y. a svedkyne O..

V prípravnom konaní všetci vyššie uvedení tvrdili, že finančnú hotovosť v sume 13.000 EUR mali pripravenú za účelom zaplatenia za nový plynový kotol v dome poškodenej.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že za plynový kotol zaplatili dodávateľovi ešte pred samotným skutkom, t.j. pred 20.10.2016. Z tohto dôvodu, t. j. preukázaného klamstva, neskôr na HP zmenili svoje tvrdenia tak, že finančnú hotovosť v sume 13.000 EUR mali mať údajne doma za účelom platby advokáta ich syna K. Y.. K podaniu poškodenej zo dňa 20.07.2019 poškodená pripojila v prílohe "Čestné prehlásenia" istého pána Ing. J. F., ktoré podľa súdu majú preukazovať, že dňa 22.09.2016 táto osoba vystupujúca pod menom Ing. J. F. mala od poškodenej prevziať sumu 20.000 EUR a dňa 13.10.2016 sumu 10.000 EUR. Avšak skutok sa mal stať až 20.10.2016, t. j. suma 13.000 EUR nemohla byť v dome poškodenej za účelom platby advokáta jej syna, keďže tento bol už predtým vyplatený.

Týmto je vierohodnosť svedeckých výpovedí narušená, resp. svedkovia nevypovedajú pravdu.

Obhajoba navrhovala stotožniť a predvolať k výsluchu osobu vystupujúcu pod menom Ing. J. F., ktorému návrhu súd prvého stupňa nevyhovel, čím podľa jeho názoru porušil právo obžalovaného na riadnu obhajobu a nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Svedka bolo potrebné predvolať, nakoľko osoba s titulom Ing. pravdepodobne nie je advokátom, ktorý mohol poskytovať služby synovi poškodenej, t. j. ak vôbec prevzala nejakú hotovosť od poškodenej, tak určite nie za poskytovanie právnych služieb. Poškodená teda opätovne zrejme nevypovedala pravdu.

Obhajca obžalovaného ďalej uviedol, že treba prisvedčiť pravdivosti tvrdeniam obžalovaného, že peniaze v sume 13.000 EUR mu boli poškodenou poskytnuté na dohodnutý účel, pričom až po čase, keď sa pomoc pre syna minula účinku, poškodená spolu so svedkyňou O. žiadala vrátenie peňazí. Vtedy obžalovaný vystavil potvrdenie o prevzatí peňazí, avšak peniaze nemal z čoho vrátiť (keďže ich za účelom zabezpečenia pomoci - dôkazov pre ich syna odovzdal kontaktnej osobe), z čoho dôvodu poškodená spolu s jej rodinnými príslušníkmi podali na obžalovaného trestné oznámenie.

Je tiež toho názoru, že skutok sa nestal, resp. nebolo nad všetku pochybnosť preukázané, že by sa skutok stal a že tento mal spáchať obžalovaný tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby.

Aj napriek týmto skutočnostiam uvedeným poukázal tiež na to, že obžalovaný je tohto času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Želiezovce, kde vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov uložený mu rozsudkom OS Nitra zo dňa 13. 4. 2015 č. k. 4T 79/2014 v spojení s uznesením KS v Nitre zo dňa 25.11. 2015 pod č. k. 2To 67/2015-262. Vzhľadom k vyššie uvedenému doposiaľ obžalovaným

nevykonanému trestu odňatia slobody mal súd prvého stupňa obžalovaného odsúdiť podľa § 44 TZ a následne upustiť od uloženia ďalšieho trestu, nakoľko trest odňatia slobody uložený rozsudkom OS Nitra zo dňa 13. 4. 2015 č. k. 4T 79/2014 je možné považovať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Na základe uvedených dôvodov obhajca obžalovaného žiadal krajský súd, aby zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch o vine a treste a aby vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, alternatívne aby ho z pod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný H. M. vo veľmi podrobných a vyčerpávajúcich písomných dôvodoch odvolania (č. I. 348-446) uviedol, že podáva odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku ako aj voči konaniu, ktoré mu predchádzalo. Napadnutý rozsudok považuje za procesne vadný vo vzťahu k jeho osobe, nesprávny a arbitrárny. Vyslovil tiež názor, že už samotná obžaloba prokurátora nespĺňala zákonné požiadavky v tom, že bola založená na nedostatočných dôkazoch. Taktiež už prvostupňový súd pri preskúvaní obžaloby mal pre procesné pochybenia OČTK vec vrátiť prokurátorovi na došetrenie. Ďalej na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že sa v dome Y. po návrate z Y. v čase skutku vôbec nachádzal. Jeho vina bola založená na dôkazoch, výpovediach rodinných príslušníkov, ktoré je možno považovať za tendenčné, z časti za sprostredkované od poškodenej Y., keď v podrobnostiach poukazoval v podstate na totožné dôvody, ktoré v písomných dôvodoch v stručnosti popísal i jeho obhajca.

Namietal ďalej, že samosudkyňa po podaní obžaloby na súd bez jej preskúmania predbežného prejednania nariadila termín hlavného pojednávania aj napriek tomu, že v čase podania obžaloby a jej preskúmaním spolu so spisovým materiálom bolo možné dospieť k záveru, že v prípravnom konaní sa vyskytli tak závažné procesné chyby a nedostatky zo strany OČTK ktoré neumožňovali vydať rozhodnutie vo veci. V písomnom odôvodnení odvolania ďalej poukazoval na ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 10 Trestného poriadku s tým, že to čo predložil prokurátor stačilo na uznanie ho za vinného, ale to čo navrhoval on sa úplne odignorovalo alebo zámerne vyložilo v jeho neprospech, tiež štátne orgány zostali uspokojené s klamstvom svedkyne O., že vyhodila PC ktorý bol ako dôkaz, ktorý by preukázal jeho nevinu. V prípravnom konaní podľa jeho názoru neboli zabezpečené relevantné dôkazy, z ktorých by sa dalo bezpečne zistiť, že pozbieraná suma z rôznych miest a od viacerých ľudí mu bola odovzdaná dobrovoľne zo strany údajnej poškodenej a či sa vôbec mohol po návrate z Y. banky s údajnou poškodenou Vlčekovou nachádzať v jej obydli po dobu cca 1 hodiny, a tak vlastne zistiť, či jeho konanie spĺňa definíciu protiprávneho majetkového charakteru tak, ako ju má na mysli § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Ďalej v odvolaní poukázal na vnímanie v súdnej praxi výpovede rodinných príslušníkov v jednej a tej istej trestnej veci, kedy nemožno tieto výpovede považovať za nosný dôkaz ako výlučne, a ten považuje zjavne okresný prokurátor v tejto trestnej veci, ale čo je zarážajúce, aj súd prvého stupňa. K podaniu obžaloby by nemali stačiť len indície, alebo domnienky ktoré nasvedčujú tomu, že nemožno vylúčiť, že trestný čin spáchal, pričom už staršia trestnoprávna literatúra kládla obžalobe veľký dôraz, keď uvádzala, že nepodložená, prehnaná, nesvedomitá a nedôvodná obžaloba je vždy nebezpečenstvom pre správne a spravodlivé rozhodnutie súdu, nech je súd akokoľvek objektívny a nestranný. Samosudkyňa si sama zisťovala jeho pohyb v raňajších a poobedňajších hodinách, keď sa bohužiaľ až v konaní pred súdom snažila zabezpečiť kamerový záznam z mesta Y.-R. z miesta pred pobočkou Y. banky alebo kamerový záznam z diaľnice z mýtného systému v úseku kúty - Bratislava alebo tiež kamerové záznamy z čerpacej stanice, a preto je toho názoru, že samosudkyňa prebrala dôkazné bremeno na seba a stala sa tak ďalšou procesnou stranou a pomocníkom prokurátora. Zo strany samosudkyne s poukazom na poskytnuté vyjadrenie NDS je podľa názoru obžalovaného zrejme, že došlo ku kolízii resp. k nepochopeniu v dopytovanom texte uvedeného v žiadosti. Motorové vozidlo spomínané v žiadosti, kúpa diaľničnej známky nebola zaznamenaná, čo ale absolútne neznamená, že cez tento úsek (ne) prechádzal. E-mailové vyjadrenie MsP Bratislava je neúplné a nezrozumiteľné a jednak preto, že je v ňom uvedené, že takým záznamom nedisponujú a preto sa pýta, z akého dôvodu Mestská polícia Bratislava nedisponuje takým kamerovým záznamom zo dňa 20.10.2016.

Obžalovaný poukazoval ďalej na ustálenú judikatúru NS SR a to v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného nemožno rozhodnúť

v jeho neprospech, to platí aj v prípadoch, v ktorých došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti v neprospech jeho osoby ako obvineného a teda súd nemôže s ním navrhovaných dôkazných prostriedkov, ktoré navrhoval v jeho prospech a nepodarili sa zabezpečiť, vyvodzovať závery také a odôvodniť tým odsudzujúci rozsudok ohľadom výroku o vine ako sa práve súd I. stupňa v tomto konaní snažil uvádzať na strane 13 a 14 v odôvodnení napadnutého rozsudku. Samosudkyňa nemôže byť pomocníkom prokurátora, ktorým mu sama doplní dokazovanie tak, aby mu mohla vyhovieť.

Ďalej obžalovaný uvádza, že osoba poškodenej je osoba s obdivuhodným vysokým vekom a s pridruženým intelektom, ktorá po viac ako 3 rokoch bude rovnako opisovať v podstatných skutočnostiach a okolnostiach to, čoho mala byť sama svedkom resp. aké zážitky prežila z obdobia z pred troch rokov. Práve osoba poškodenej viackrát menila, prispôbovala a modifikovala svedecké výpovede, či už to bolo spôsobené jej vysokým vekom, ziskuchtivosťou alebo z pomsty necháva obžalovaný na úvahe súdu. Obžalovaný poukazuje na najpodstatnejšie fakty, ktorým podľa jeho názoru treba venovať pozornosť. Poukazuje na: úradný záznam zo dňa 13.01.2017 č. I. 140, zápisnicu o výsluchu svedka poškodeného zo dňa 13.11.2017 č. I. 28, str. 6, zápisnicu o konfrontácii zo dňa 25.01.2018 č. I. 44, str. 4, zápisnicu o HP zo dňa 01.07.2019 č. I. 215, str. 11, ustálený stav z rozsudku str. 8, uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 30.08.2017, z ktorých cituje dotknuté pasáže.

Obžalovaný si je vedomý, čo sa udialo, čo sa nestalo, aké vzťahy sú medzi ním a všetkými osobami a je si vedomý krok za krokom spôsobom akým vypovedal, čo nieže vyvrátené nebolo, ale nebolo ani spochybnené nakoľko vypovedá pravdivo. Poukazuje v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 438/2000: „každý prípad, ktorý vyvoláva sebemenšie dôkazné pochybnosti musí byť vyložený v prospech obvineného.“ Ďalej uvádzal, že nemal žiadny dôvod odcudziť čiastku 13. 000 eur už len z toho dôvodu, že mal vedomosť o ich držbe hotovosti 124.000 eur v ich rodinnom dome cca mesiac pred inkriminovaným dňom, ku ktorej hotovosti mal bezproblémový dosah z dôvodu opakovaných návštev v ich dome.

Poukazoval tiež na skutočnosť, že rodina Y. sa mu starala o úhradu alimentáčnej povinnosti, o jeho životné potreby a to nadštandardne, tak potom nevie, čím by mal byť motivovaný na odcudzenie finančnej hotovosti 13.000 eur, keď bol touto rodinou vydržiavaný. Je to v rozpore s logickým myslením. Má za to, že vyhodnotenie dôkazov sa nedialo podľa vnútorného presvedčenia, ktoré by malo byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Tvrdí, že je ochotný poškodenej tieto peniaze kompenzovať, nakoľko sám sa sprostredkovane podieľal na ich strate, keďže práve on ich odovzdával ako zálohu. Poškodená žiadny konflikt s ním nikdy nemala, čo potvrdila samotná poškodená. Ďalej obžalovaný poukazuje na jednotlivé rozpory vo výpovediach a tvrdeniach poškodenej, pričom je toho názoru, že v celom konaní nebol vyprodukovaný jediný dôkaz, ktorý by potvrdzoval jeho zlodejské aktivity a jediný nestranný či už priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by nestranne a objektívne potvrdzoval výpoveď údajnej poškodenej v danom smere.

Ďalej namietal procesný postup konajúceho súdu na HP konanom dňa 16.09.2019 č. I. 278, keď pani samosudkyňa síce cez celú stranu zápisnice zosumarizovala jeho odôvodnený, opodstatnený návrh na vykonanie a doplnenie dokazovania, ktorý však v troch slovách odmietla ako nedôvodné a žiadnym spôsobom ho adekvátne neodôvodnila, čo považuje za zásadné porušenie práva na obhajobu. Je toho názoru, že postup dokazovania je potrebné vždy vyčerpávajúcym spôsobom zdôvodniť.

Podľa obžalovaného dôkaz musí byť odrazom skutočných udalostí a situácií, nie pravdepodobných, aby bol uznaný vinným len na podklade objektívnych a skutočnosti zodpovedajúcich zistení. Nesprávna realizácia dôkazného konania má za následok porušenie základného práva v zmysle postulátu spravodlivého procesu (čl. 46 ods. 1 ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) tak ako uviedol už vyššie. Poukazuje v tejto súvislosti, že od strany 3 po stranu 12 napadnutého rozsudku je len prepísanie výpovede svedkov O., Y., údajnej poškodenej a obžalovaného nič viac. Podľa jeho názoru súd poňal na usvedčenie a uznanie ho za vinného nepravdivé a zmaťočné výpovede poškodenej, čo aj na odsúdenie súdu postačovalo i keď on mal možnosť uplatňovať svoje práva predkladaním návrhov, avšak tieto ostali aj napriek ich opodstatneniu iba v teoretickej rovine, lebo sa s nimi súd žiadnym spôsobom nevysporiadal. V ďalšom obžalovaný opätovne spochybňuje výpovede svedkov - rodinných príslušníkov a poukazuje na závažné rozpory v ich výpovediach, čo spochybňuje ich dôveryhodnosť. Namietla, prečo súd nevykonal znalecké dokazovanie znalcom z odvetia psychológia, za účelom zistenia

vierohodnosti svedkov a z hľadiska ich vysokého veku. Uvádza, že nerozumie, prečo súd nevykonal za účelom odstránenia rozporov vo výpovediach ich vzájomnú konfrontáciu. Tvrdí, že tieto rozpory v ich výpovediach sú zásadné a podstatné. Podľa jeho názoru súd dostatočne neskúmal motív jeho osoby a zjavne potrebu z jeho strany odcudziť peniaze.

K výroku o treste obžalovaný namieta, že tento považuje v celom rozsahu za nezákonný a nesprávny jednak z procesného hľadiska a jednak aj z hmotnoprávneho ponímania zákona pri ukladaní trestov, nakoľko v neprospech jeho osoby nemohla byť použitá z procesného hľadiska aplikácia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona. Poukazuje, že nebol poučený ešte pre jeho učeným vyhlásením o možnom navýšení trestnej sankcie v prípade preukázania viny. V ďalšom obžalovaný namieta postup súdu, uvádza čo súd nemal urobiť a urobil nesprávne a naopak navádza ako mal postupovať. Dáva do pozornosti zásadu zákonnosti trestu a zásadu personalitu trestu, zásadu humánnosti trestu a zásadu spravodlivosti trestu. výmeru restu považuje za neprímerane prísnu, nakoľko pridaním 16 mesiacov k už uloženým 7 rokov má bezpochyby takýto trest negatívny vplyv aj na jeho 80 ročnú matku a na jeho maloletú dcéru.

Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu I. stupňa zrušil vo všetkých jeho výrokoch a obžalovaného oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že a stal skutok pre ktorý bol obžalovaný, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil súdu I. stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poškodená G. Y. odôvodnila svoje odvolanie na č. I. 333 spisu. Uviedla, že v rozsudku okresného súdu nie je uvedené, do akého termínu má obžalovaný nahradiť škodu a dôsledok, ak termín nahradenia nedodrží. Preto navrhuje, aby odvolací súd stanovil dôsledok, ak by termín náhrady nebol dodržaný.

Poškodená sa zároveň vyjadrila k odvolaniu obžalovaného tak, že toto odvolanie je plné klamstiev a ohováranie jej rodiny, čím chce obžalovaný odpútať od svojej trestnej činnosti. Tvrdí, že skutočnosť, prečo nenahlásila krádež hneď po spáchaní skutku bola, že obžalovaný ju prosil, a sľúbil, že peniaze vráti, pričom do dnešného dňa sa tak nestalo.

Obžalovaný H. M. doručil odvolaciemu súdu dňa 10.06.2020 č. I. 563, návrh na vykonanie a doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí, ktoré sa bude konať dňa 30.06.2020 na odvolacom súde. Navrhuje: zabezpečiť výpis telefónnych čísel SIM kariet K. O. za účelom lokalizácie telefónnych čísel, zabezpečiť výpis telefónneho čísla SIM karty B. Y. za účelom identifikácie a lokalizácie mobilného zariadenia, navrhuje pribrať do konania znalca z odboru telekomunikácie, navrhuje zabezpečiť lokalizáciu mobilných telefónov SIM kariet, ktoré mali v užívaní H. M., G. Y., B. Y., K. O. dňa 20.10.2016. Podľa názoru obžalovaného lokalizácia mobilných telefónov potvrdí, že krádež sa ani nemohla stať. V tejto súvislosti priložil prílohu z novín, kde sa v danom prípade uvádza, že analýzou dát od mobilných operátorov IT expert zistil presný pohyb mobilných zariadení. Poukazuje ďalej, že dňa 20.10.2016 sa stala údajná krádež a dňa 22.10.2016 K. O. zaplatila vyživovaciu povinnosť na jeho maloletú dcérku (ide zaplatiť alimenty za zlodca, ktorý údajne ukradol jej rodičom peniaze?), pričom tieto šeky o úhradách boli predložené aj vyšetrovateľovi v prípravnom konaní a opakovane tieto listinné dôkazy boli predložené súdu I. stupňa a opätovne sa s tým nikto nezaoberal. V ďalšom poukazuje na judikatúru ústavného súdu SR ohľadom arbitrárneho rozhodnutia všeobecného súdu a poukazuje na rozhodnutia trestnoprávneho kolégia v Žiline v otázke použitia výpovede poškodeného ako jediného priameho dôkazu.

Obžalovaný doručil odvolaciemu súdu ďalšie doplnenie odôvodnenia odvolania proti rozsudku dňa 24.06.2020, v ktorom namietal, že samosudkyňa na hlavnom pojednávaní dňa 01.07.2019 vydala opatrenie, ale na zaznamenanie zvuku použila diktafón a po zmene pojednávacej miestnosti po začatí pokračovania hlavného pojednávania nebolo vydané žiadne opatrenie a opäť bol použitý na zaznamenávanie zvuku diktafón. Podľa názoru obžalovaného samosudkyňa zaťažila súdne konanie nezákonnosťou a porušenie procesného predpisu pri zaznamenávaní vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní viedlo k ich znehodnoteniu do takej miery, že sú nepoužiteľné.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného a poškodenej ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný v súčinnosti s obhajcom na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižiava písomného odvolania, ktoré vypracoval vlastnou rukou a prostredníctvom obhajcu, pričom opätovne žiadal, aby sa vykonala lokalizácia jeho telefónov, ako už uviedol aj v návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania. Tento dôkaz navrhoval úplne od začiatku, pred vznesením obvinenia i po podaní obžaloby v konaní pred súdom. Má overené, že 5 rokov sa tieto údaje uchovávajú u všetkých operátorov. Zároveň do spisu založil Nález ÚS ČR pod sp. zn. I. ÚS 733/01 a vyjadrenie k tomuto Nálezu. Považuje sa za nevinného a preto žiada, aby bol spod obžaloby oslobodený. Škodu má záujem nahradiť aj napriek tomu, že by bol oslobodený, nakoľko túto (škodu) nespôsobil krádežou, ale prevzatím peňazí tak, ako to vyplýva zo spisu. Ak by sa poškodení pýtali akým spôsobom chce zaplatiť škodu, tak v priebehu výkonu trestu mu zomrel otec, po ktorom zdedil dva a pol milióna eur a z tohto to chce zaplatiť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaného a poškodenej nie sú dôvodné.

Odvolačný súd dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne, svoje rozhodnutie riadne vysvetlil v jeho odôvodnení ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia tvoriace podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom odvolací súd v tomto smere nezistil žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie stavu veci tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu. Skutočnosť, že sa obžalovaný ako odvolateľ nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol jednotlivé vykonané dôkazy, ktoré riadne vyhodnotil a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Odvolačný súd uvádza, že s takýmto hodnotením dôkazov a napokon i konečným záverom súdu prvého stupňa sa stotožnil.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí všetky správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa (ktorý tento v napadnutom rozsudku veľmi podrobným spôsobom odôvodnil).

K odvolacím námietkam obžalovaného a obhajcu:

S ohľadom na doterajšie obhajobné námietky obžalovaného a jeho obhajcu, na ktorých v podstate zotrvali v priebehu celého doterajšieho trestného konania a ktoré namietali aj vo vyčerpávajúcom odôvodnení odvolania, považuje krajský súd za potrebné zhrnúť nasledovné.

Obžalovaný neustále namieta skutočnosť, že jeho vina bola založená len na výpovediach rodinných príslušníkov rodiny Y., ktoré je možno považovať za tendenčné, z časti za sprostredkované od poškodenej G. Y.. Odvolací súd k tejto obhajobnej námietke konštatuje, že obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčujú svedkovia - poškodená G. Y., svedok B. Y. a svedkyňa K. O., ktorých výpovede boli v podstatných rysoch totožné pokiaľ ide o skutkový dej odohrávajúc sa predmetného dňa 20.10.2016. V tejto súvislosti musí aj krajský súd obhajobné námietky obžalovaného vyhodnotiť ako účelové, v snahe zbaviť sa viny. Odvolací súd hodnotí výpovede svedkov ako dôveryhodné. Priamy svedkovia od začiatku trestného stíhania pomerne podrobne popísali konanie obžalovaného, ku ktorému malo dôjsť dňa 20.10.2016. Svedkovia v podstatných okolnostiach prípadu vypovedali zhodne a konzistentne, keď plasticky popísali okolnosti tvoriace obligatórne znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu prečinu krádeže. Ani jeden zo svedkov nezmenil výpoveď v tom podstatnom, že by sa to, čo je uvedené v skutkovej vete obžaloby nestalo. Svedkovia vždy tvrdili to isté, že obžalovaný

odcudzil peniaze z kabelky poškodenej v ich rodinnom dome, pričom v podstatných okolnostiach zhodne popísali priebeh celého skutku.

Naviac krajský súd uvádza, že v prípade poškodenej nebol zistený ani žiadny motív krivo obviniť obžalovaného z trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania nič nenasvedčuje tomu, že by mala poškodená a svedkovia - rodinní príslušníci poškodenej, motív k tomu, aby krivo obvinili osobu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Okresný súd nemal pochybnosti o vierohodnosti výpovedí poškodenej a spomenutých svedkov a zároveň nezistil a nemal preukázaný žiadny objektívny dôkaz o motíve krivo obviniť obžalovaného. S takýmto názorom okresného súdu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Zároveň svedkyňa - poškodená G. Y., svedok B. Y. a svedkyňa K. O. vypovedali pod prísahou a boli zároveň riadne poučení o následkoch krivej výpovede. Skutočnosť, že sú rodinní príslušníci nemôže bez iných dôkazov znamenať, že krivo vypovedali.

Krajský súd považuje v tejto súvislosti za potrebné uviesť, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní rozsiahle dokazovanie, dôsledne vypočul obžalovaného H. M., svedkyňu a poškodenú G. Y., svedka B. Y., svedkyňu K. O., svedka J. F. a oboznámil všetky listinné dôkazy. Z výpovedí vyššie spomenutých svedkov a oboznámením listinných dôkazov bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že žalované skutky sa stali spôsobom a v rozsahu, ako to ustálil okresný súd, pričom krajský súd v danom prípade po preskúmaní týchto dôkazov nezistil žiadne také okolnosti, ktoré by uvedené skutkové závery okresného súdu spochybňovali.

Námietka obžalovaného v tom smere, že samosudkyňa sa snažila zabezpečiť kamerový záznam z mesta Y.-R. z miesta pred pobočkou Y. banky alebo kamerový záznam z diaľnice z mýtného systému v úseku kúty - Bratislava alebo tiež kamerové záznamy z čerpacej stanice, vyhodnotil tak, že samosudkyňa prebrala dôkazné bremeno na seba a stala a tak ďalšou procesnou stranou a pomocníkom prokurátora. Samosudkyňa podľa názoru obžalovaného nemôže byť pomocníkom prokurátora, ktorým mu sama doplní dokazovanie tak, aby mu mohla vyhovieť. Odvolací súd obžalovanému dáva do pozornosti, že fáza vyhľadávania dôkazov je odvodená od tzv. vyhľadávacej zásady, ktorá sa opiera o § 2 ods. 10 Trestného poriadku, teda o zásadu oficiality v dokazovaní. V zmysle tejto zásady orgány činné v trestnom konaní a súd postupujú pri vyhľadávaní dôkazov z úradnej povinnosti a iniciatívne. V § 2 odseku 11 Trestného poriadku, je upravené právo súdu vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Uvedené nadväzuje na ustanovenie odseku 10, ktorý upravuje povinnosť orgánov činných v trestnom konaní obstarávať dôkazy z úradnej povinnosti a tiež právo obstarávať dôkazy aj pre strany. Vzhľadom na skutočnosť, že Trestný poriadok upravuje kontradiktórnosť konania pred súdom, ktorého podstatou je skutočnosť, že aktivita pri dokazovaní je v súdnom konaní na stranách, treba zabezpečiť, aby mohol do dokazovania iniciatívne zasiahnuť aj súd, a to aj prostredníctvom dôkazov, ktoré strany nenavrhl. Názor obžalovaného v tom smere, že samosudkyňa nemôže byť pomocníkom prokurátora aby mu mohla vyhovieť, je absolútne neakceptovateľný a to aj z toho dôvodu, že takéto dôkazy počas konania sám navrhoval.

Podľa názoru obžalovaného došlo k nepochopeniu v dopytovanom texte uvedeného v žiadosti pre Národnú diaľničnú spoločnosť, nakoľko táto uviedla, že pre motorové vozidlo spomínané v žiadosti, kúpa diaľničnej známky nebola zaznamenaná, čo ale absolútne neznamená, že cez tento úsek neprechádzal. Ďalej poukazuje, že e-mailové vyjadrenie MsP Bratislava je neúplné a nezrozumiteľné a jednak preto, že je v ňom uvedené, že takým záznamom nedisponujú a preto sa pýta, z akého dôvodu Mestská polícia Bratislava nedisponuje takým kamerovým záznamom zo dňa 20.10.2016. Odvolací súd k takýmto námietkam obžalovaného uvádza, že podľa odpovede Národnej diaľničnej spoločnosti z č. I. 287 vyplýva, že v dátach kontrolného systému úhrady diaľničných známok dňa 20.10.2016 výskyt motorového vozidla uvedeného v žiadosti nebol zaznamenaný. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako obžalovaný prišiel k záveru, že z odpovede Národnej diaľničnej spoločnosti vyplýva, že kúpa diaľničnej známky nebola zaznamenaná. Taktiež odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu nie je podľa obžalovaného e-mailové vyjadrenie MsP Bratislava neúplné a nezrozumiteľné. Zo spisového materiálu z č. I. 286 vyplýva, že MsP Bratislava kamerovým záznamom zachytávajúcim lokalitu ulíc spomínanú v žiadosti nedisponujú. Otázka samosudkyne uvádzaná v žiadosti z č. I. 266 bola, či takýmto záznamom MsP disponuje a ak áno, koho možno za účelom jeho vydania kontaktovať. Samosudkyňa však neformulovala otázku v zmysle toho, že ak takýmto záznamom nedisponujú, majú súdu podrobne

vysvetliť prečo a z akých dôvodov takýmto záznamom nedisponujú. Takéto námietky obžalovaného sú absolútne irelevantné.

V ďalšom obžalovaný namieta postup samosudkyne v tom, že keď samosudkyňa cez celú stranu zápisnice zosumarizovala jeho odôvodnený, opodstatnený návrh na vykonanie a doplnenie dokazovania, ktorý však v troch slovách odmietla ako nedôvodné a žiadnym spôsobom ho adekvátne neodôvodnila, čo považuje za zásadné porušenie práva na obhajobu. Odvolací súd k tejto námietke obžalovaného uvádza, že pokiaľ súd I. stupňa odmietol vykonať niektoré obžalovaným navrhované dôkazy, bolo tak z dôvodu, že ich nepovažoval za nutné vzhľadom k ostatným vykonaným dôkazom. Odvolací súd konštatuje, že zo spisového materiálu aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, prečo okresný súd takýmto spôsobom postupoval a so záverom okresného súdu k dôvodom odmietnutia navrhovaných dôkazov sa krajský súd stotožňuje. Ani zamietnutie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania nemalo podľa názoru odvolacieho súdu žiaden vplyv na správnosť zisteného skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu dôkazy navrhované obžalovaným by v žiadnom smere nezmenili dôkaznú situáciu v prejednávanej veci. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozsudku, okresný súd dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietol. Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku.

Proces dokazovania a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania, je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov. Všeobecnými pravidlami určujúcimi rozsah dokazovania a hodnotenia dôkazov sú zásady vyjadrené v ustanoveniach § 2 ods. 10 a 12 Tr. por., podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie a orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, nie je možno považovať za porušenie práva na obhajobu. Argumentáciu obžalovaného v uvedenom smere preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmé, že v ňom v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol všetky podstatné skutočnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj záver o vine obžalovaného i ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného. Odvolací súd dáva zároveň do pozornosti, že v každej veci je dôkazná situácia posudzovaná samostatne (a môže byť odlišná), každý sudca, resp. senát teda hodnotí dôkazy vo svojej veci nezávisle a autonómne.

V danej súvislosti je potrebné tiež poukázať na to, že krajský súd sa nestotožnil s námietkami obžalovaného, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými dôkazmi nevyhnutnými pre uznanie viny, resp. nevykonával všetky dôkazy nevyhnutné na ustálenie viny, nakoľko dôkazy, ktoré vo veci vykonal i podľa názoru krajského súdu v dostatočnej miere postačujú na vyslovenie jednoznačných záverov o vine tak, ako vyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania a v konečnom dôsledku i tým spôsobom, ako sú premietnuté vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

K návrhu obžalovaného na vykonanie dôkazov v odvolacom konaní:

Obžalovaný v predmetnom konaní doručil odvolaciemu súdu dňa 10.06.2020 návrh na doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. Ani odvolací súd však nepovažoval za nutné vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným vzhľadom k ostatným už vykonaným dôkazom. Zamietnutie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania nemá podľa názoru odvolacieho súdu žiaden vplyv na správnosť zisteného skutkového stavu a preto dôkazy navrhované obžalovaným nepovažuje za potrebné vykonať. Odvolací súd má zato, že v danom prípade bolo dokazovanie vykonané v rozsahu postačujúcom a nevyhnutnom na rozhodnutie súdu.

K ďalšiemu doplneniu odvolacích dôvodov týkajúcich sa porušenia procesného predpisu pri zaznamenávaní vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní, ktoré podľa názoru obžalovaného viedlo k ich znehodnoteniu do takej miery, že sú nepoužiteľné, odvolací súd iba konštatuje, že hlavné pojednávanie okresného súdu prebehlo v súlade so zákonom bez akéhokoľvek znehodnotenia dôkazov, ako to má na mysli obžalovaný. Takéto námietky obžalovaného sú absolútne neakceptovateľné a preto sa nimi odvolací súd v ďalšom už nezaoberal.

K výroku o treste :

Pri preskúvaní výroku o treste krajský súd tiež napokon zistil, že aj tento výrok je správny a zákonný. Súd I. stupňa správne ustálil u obžalovaného existenciu jednej priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m/ Trestného zákona - bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať) a nezistil existenciu žiadnej poľahčujúcej okolnosti. Pri prevahe priťažujúcich okolností okresný súd potom v súlade so zákonom v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, pričom obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici tejto upravenej trestnej sadzby v trvaní 16 mesiacov. Súd I. stupňa správne dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu v danom prípade bolo potrebné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov a aj krajský súd považuje takýto trest za správny a zákonný tak z hľadiska druhu trestu, ako aj z hľadiska jeho výmery. Takto uložený trest tiež zodpovedá základným zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona, pričom výmeru tohto trestu na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby považoval krajský súd s poukazom na osobu obžalovaného skôr za miernu, v žiadnom prípade nie za neprimeranú tak, ako to namietal obžalovaný v odvolaní, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade nepripadal do úvahy postup súdu v zmysle § 44 Tr. zákona, a to najmä s poukazom na osobné charakteristiky obžalovaného, povahu prejednávaneho prípadu ako i spôsobenú škodu.

Obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu, ktorý je rozhodujúcim pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Zákonom zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko tento bol v priebehu posledných 10-tich rokov pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K námietkam obžalovaného voči výroku o treste:

Obžalovaný vo svojom odvolaní namietal výrok o treste s tým, že tento považuje v celom rozsahu za nezákonný a nesprávny jednak z procesného hľadiska a jednak aj z hmotnoprávneho ponímania zákona pri ukladaní trestov, nakoľko v neprospech jeho osoby nemohla byť použitá z procesného hľadiska aplikácia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona. Odvolací súd k tejto námietke obžalovaného konštatuje, že okresný súd správne vyhodnotil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností tak, že zistil existenciu jednej priťažujúcej okolnosti, podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať) a nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Pri prevahe priťažujúcich okolností okresný súd potom v súlade so zákonom v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

V tejto súvislosti krajský súd dáva do pozornosti, že priťažujúca okolnosť spočívajúca v recidíve môže podstatným spôsobom ovplyvniť výmeru trestu. Toto ustanovenie sa bude aplikovať jednak v prípade všeobecnej recidívy, kde stačí, aby páchatel už bol pred spáchaním súdeného trestného činu právoplatne odsúdený pre akýkoľvek iný trestný čin, vrátane nedbanlivostného, a jednak v prípade rovnorodej (druhovej) recidívy, kde sa vyžaduje, aby išlo o odsúdenie za trestný čin toho istého druhu, a napokon aj v prípade špeciálnej recidívy, kde sa vyžaduje predchádzajúce odsúdenie pre rovnaký

trestný čin, pre aký je páchatel' znova súdený. V odpise registra trestov má 5 záznamov o odsúdení, z toho v jednom prípade sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Naposledy bol rozhodnutím Okresného súdu Nitra zo dňa 13.04.2015 sp. zn. 4T/79/2014 odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý si odpykáva v Ústave na výkon trestu Želiezovce odo dňa 13.02.2017.

Zákon výslovne uvádza, že súd pri hodnotení príťažujúcich okolností môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Povahou predchádzajúceho odsúdenia sa tu rozumie nielen charakter a závažnosť predchádzajúceho trestného činu a druh a výmera trestu, ktorý bol páchatel'ovi uložený, ale aj všetky ďalšie okolnosti spojené s odsúdením (najmä doba, ktorá od odsúdenia uplynula, skutočnosť, či páchatel' trest vykonal, ako sa správal od predchádzajúceho odsúdenia, prípadne po vykonaní trestu, vzťah predchádzajúceho a teraz súdeného trestného činu a pod.). Na základe uvedeného nie je možné prisvedčiť odvolacím námietkam obžalovaného v tom smere, že v neprospech jeho osoby nemohla byť použitá aplikácia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona.

V ďalšom obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že nebol poučený ešte pre jeho učením vyhlásením o možnom navýšení trestnej sankcie v prípade preukázania viny. Krajský súd v tomto smere dáva obžalovanému do pozornosti, že zo zákona nevyplýva povinnosť súdu poučiť obžalovaného pri vyhodnotení príťažujúcich a poľahčujúcich okolností o možnosti zvýšenia či zníženia zákonom stanovenej trestnej sadzby. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako obžalovaný dospel k záveru, že súd je povinný obžalovaného na túto skutočnosť upozorniť (ak neučiní vyhlásenie o vine), alebo ho poučiť o možnom zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby.

Záverom dáva obžalovaný do pozornosti zásadu zákonnosti trestu a zásadu personalít trestu, zásadu humánosti trestu a zásadu spravodlivosti trestu, pričom výmeru trestu považuje za neprimerane prísnu, nakoľko pridaním 16 mesiacov k už uloženým 7 rokom má bezpochyby takýto trest negatívny vplyv aj na jeho 80 ročnú matku a na jeho maloletú dcéru. Odvolací súd k tomuto iba dodáva, že negatívny vplyv na jeho matku a maloletú dcéru mal mať obžalovaný na mysl ešte pred spáchaním trestnej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu uložený trest spĺňa všetky kritériá zákonnosti a spravodlivosti, zohľadňuje tiež generálnu a individuálnu prevenciu.

K výroku o náhrade škody:

Z vykonaného dokazovania jasne vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodeným, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku rozhodol o uplatnenej škode.

K odvolacím námietkam poškodenej:

Poškodená svoje odvolanie odôvodnila tým, že v rozsudku okresného súdu nie je uvedené, do akého termínu má obžalovaný nahradiť škodu a dôsledok, ak termín nahradenia nedodrží. K tejto odvolacej námietke krajský súd iba uvádza, že výrok o povinnosti obžalovaného na náhradu škody musí presne označovať osobu oprávneného a nárok, ktorý mu bol prisúdený v zmysle ustanovenia § 287 ods. 2 Trestného poriadku. V odôvodnených prípadoch môže súd vysloviť, že záväzok má byť splnený v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti súčasne určí. Výrok o náhrade škody uvedený v trestnom rozsudku je vykonateľný ihneď po právoplatnosti tohto výroku. Lehotu na plnenie náhrady škody súd podľa zákona neuvedie, iba pri povolení splátok určí ich výšku a podmienky splatnosti. V danom prípade výrok o povinnosti nahradiť škodu označuje tak osobu oprávneného ako aj prisúdený nárok. Výrok o povinnosti nahradiť škodu sa stane vykonateľným nadobudnutím právoplatnosti tohto výroku. Preto námietky poškodenej nepovažoval odvolací súd za odôvodnené.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného a poškodenej ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.